

Krajský soud v Brně
prostřednictvím soudního exekutora
JUDr. Josefa Lavičky

Sp. zn. soudu: 81 EXE 2845/2017
Sp. zn. exekutora: 176 EX 04080/17
Spr: Spr 8858/2025

Nástupnická společnost: **Intrum Czech, s.r.o., IČ: 27221971**
sídlem Prosecká 851/64, 190 00 Praha

Původní oprávněný: **UPC Česká republika, s.r.o., IČ: 00562262**
sídlem Závašova 502/5, 140 00 Praha
zastoupený Mgr. Robertem Lukešem, advokátem
sídlem ul. 7. května 1109/26, 149 00 Praha

Povinný: **David Aulehla, narozený dne 11. 3. 1975**
bytem Skácelova 2690/63, 612 00 Brno

Odvolání exekučního soudu do výroku IV. usnesení soudního exekutora Exekutorského úřadu Cheb, JUDr. Josefa Lavičky, ze dne 11. 9. 2025, č.j. 176 EX 04080/17-103, o zastavení tzv. marné exekuce

I.

Dne 11. 9. 2025 bylo Městskému soudu v Brně doručeno usnesení soudního exekutora Exekutorského úřadu Cheb, JUDr. Josefa Lavičky (dále jen „soudní exekutor“), ze dne 11. 9. 2025, č.j. 176 EX 04080/17-103, o zastavení tzv. marné exekuce. Uvedená věc je vedena u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 81 EXE 2845/2017. Ve výroku IV. citovaného usnesení byl Městský soud v Brně jako exekuční soud zavázán k úhradě paušální náhrady nákladů exekuce soudnímu exekutorovi dle čl. II. bodů 1, 2 zákona č. 255/2023 Sb. **v částce 907,50 Kč včetně 21% DPH.**

Podle čl. II. bodu 1 zákona č. 255/2023 Sb., má soudní exekutor za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. Je-li soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se paušální náhrada nákladů o daň z přidané hodnoty.

Podle čl. II. bodu 5 téhož zákona, může exekuční soud vystupující za stát podat proti usnesení o zastavení exekuce dle bodu 1 odvolání, a to ve lhůtě 3 měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, což tímto činí.

II.

Podle § 55 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) ve znění novel provedených zákonem č. 286/2021 Sb., zákonem č. 214/2022 Sb., a zákonem č. 255/2023 Sb. (dále jen „exekuční řád“), *nedošlo-li po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky*

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kovaříková.

provedení exekuce ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a není-li exekucí postižena nemovitá věc, vyzve exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Jestliže oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce nebo lhůtě podle věty první uplynula marně, exekutor exekuci zastaví. Pro účely rozhodnutí o zastavení exekuce podle věty druhé a odstavců 8, 10 nebo 11 se na řízení spojená ke společnému řízení hledí, jako by ke spojení řízení ke společnému řízení nedošlo.

Podle odst. 11, *je-li složena žaloba podle odstavce 8 nebo jde-li o oprávněného, který byl zproštěn od složení žaloby na další vedení exekuce, lhůta podle odstavce 7 se prodlužuje o další 3 roky. Po uplynutí tříleté lhůty podle věty první se odstavce 7 až 10 a věta první použijí obdobně a lhůta podle odstavce 7 a věty první se prodlouží o další 3 roky. Po uplynutí lhůty podle odstavce 7 prodloužené o dobu podle věty první a druhé exekutor nepostupuje podle odstavce 7 až 10 a exekuci zastaví. Celková doba po vyznačení doložky provedení exekuce, po kterou nedošlo ani k částečnému uspokojení vymáhané povinnosti, nesmí v nepřerušném trvání překročit po sobě následujících 12 let od vyznačení doložky provedení exekuce nebo posledního vymoženého plnění, nastalo-li později; do této lhůty se nezapočítávají doby uvedené v odstavci 12. Dojde-li v rozhodné době k částečnému vymožení povinnosti, běží lhůta uvedená v odstavci 7 věty první znovu od počátku ode dne následujícího po dni, v němž naposledy došlo k částečnému vymožení povinnosti. Po dobu, po kterou trvá prodloužení exekuce, soud nerozhodne o zastavení exekuce pro nemajetnost a návrh na zastavení exekuce pro nemajetnost zamítne. Jde-li o oprávněného podle odstavce 9, věty druhé až čtvrtá se nepoužijí.*

Soudní exekutor exekuci zastavil dle § 55 odst. 7 exekučního řádu s tím, že oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce v reakci na výzvu doručenou dne 25. 6. 2025. Datum vyznačení doložky provedení exekuce nastalo 4. 1. 2018 a dne 22. 1. 2019 došlo k poslednímu částečnému vymožení povinnosti. Exekuce byla nařízena ve prospěch oprávněného UPC Česká republika, s.r.o., IČ: 00562262, který zanikl ke dni 1. 4. 2020, přičemž soudní exekutor v usnesení o zastavení exekuce označil jako oprávněného Intrum Czech, s.r.o., IČ: 27221971. Usnesením soudního exekutora, č.j. 176 EX 04080/17-034 datovaným dne 22. 1. 2020 bylo rozhodnuto o vstupu nového oprávněného Intrum Czech, s.r.o. namísto dosavadního oprávněného UPC Česká republika, s.r.o., dle připojené doložky však toto usnesení nabylo právní moci až dne 25. 4. 2023, přičemž z jeho odůvodnění vyplývá, že ke změně přistoupil soudní exekutor na návrh oprávněného doručený exekutorovi dne 21. 6. 2019. Jestliže tak soudní exekutor zaslal výzvu dle § 55 odst. 7 exekučního řádu oprávněnému dne 25. 6. 2025, potažmo tohoto dne byla výzva doručena, činil tak zjevně předčasně, neboť doba od 21. 6. 2019 do 24. 4. 2023 je vyloučenou dobou dle § 55 odst. 12 písm. b) e. ř. Dle komentáře k § 55 odst. 12 In: SVOBODA, K. a kol. *Exekuční řád*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022: „Nelze přehlédnout, že na začátku § 55 odst. 12 písm. b) obsahuje výčet konkrétních návrhů účastníků, jež vedou ke stavení lhůty limitující trvání neúspěšné exekuce. V zápatí však dodává, že ke stavení této lhůty dojde i při „jiném podání účastníka řízení“. Nelze tedy jinak než uzavřít, že nejen návrhy vymezené v § 55 odst. 12 písm. b), ale i kterákoliv jiná podání účastníka, jimiž se zabývá nějaké „miniřízení“ uvnitř exekuce, vedou ke stavení lhůty. „Miniřízením“ uvnitř exekuce máme na mysli řízení o návrhu, o němž musí exekutor nebo exekuční soud rozhodnout a jehož výsledek může změnit předmět exekuce co do účastníků nebo změnit okruh majetkových hodnot, vůči nimž se exekuce vede, nebo rozsah oprávnění exekuce při vedení exekuce.“ S ohledem na uvedené lze tedy uzavřít, že exekuce běžela toliko pouze v období od 22. 1. 2019 do 20. 6. 2019 a od 25. 4. 2023 do 24. 6. 2025, tj. celkem 940 dní, a v daném případě tak nedošlo k naplnění lhůty bezvýslednosti 6 let.

Exekuční soud proto uzavírá, že v dané věci nebyly dány podmínky pro zastavení exekuce podle § 55 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád ve znění pozdějších předpisů, a tudíž **stát, potažmo podepsaný exekuční soud není povinen vyplatit soudnímu exekutorovi paušální náhradu nákladů, neboť tato mu nenáleží.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kovaříková.

Co se týče rozsahu odvolání proti usnesení soudního exekutora, k tomuto exekuční soud z opatrnosti uvádí, že dle dřívějšího stanoviska evidenčního senátu může stát (jednající prostřednictvím exekučního soudu) podat odvolání pouze proti výroku o náhradě nákladů exekuce a odvolací soud je i přesto oprávněn za účelem posouzení důvodnosti takového odvolání samostatně posoudit, zda k zastavení exekuce došlo v daném konkrétním případě důvodně za splnění zákonných podmínek. V tomto smyslu se přitom již vyjadřoval Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 26 Co 25/2024, který v bodu 6 usnesení ze dne 21. 3. 2024 uvedl: „Nebyl-li výrok I. usnesení soudního exekutora napaden odvoláním některého z účastníků exekučního řízení dle § 36 exekučního řádu, tedy oprávněných či povinného, je nutno mít za to, že nabyl právní moci. Tento výrok tak je pro označené účastníky řízení, tedy oprávněné a povinného závazný. V rozsahu, v jakém je závazný pro tyto účastníky, je závazný také pro všechny orgány, včetně odvolacího soudu (§ 159a odst. 1, § 254 odst. 1 o. s. ř., § 52 odst. 1 exekučního řádu). Je-li Česká republika – Městský soud v Brně jako soud exekuční účastníkem tohoto exekučního řízení pouze v části, ve které bylo rozhodováno o jejich právech a povinnostech (výrok III.), nelze mít za to, že výrok I. je pro ni závazný. Proti tomuto výroku České republiky – Městskému soudu v Brně nepřislušelo se bránit, byť formou podání odvolání. Při rozhodování o odvolání České republiky – Městského soudu v Brně proti výroku III. usnesení soudního exekutora tak ani odvolací soud není vázán jeho výrokem I. (být je pravomocný). Odvolacímu soudu tak v mezích argumentace v podaném odvolání příslušelo posoudit, zda byly dány podmínky pro přijetí výroku I. usnesení, jehož existence byla předpokladem pro přijetí odvoláním napadeného výroku III.“ Jelikož však byla tato otázka doposud v praxi řešena nejednotně, byl evidenčním senátem Krajského soudu v Brně učiněn dotaz soudcům Nejvyššího soudu, přičemž v rámci gremiální porady uskutečněné koncem 8/2024 byl tento postup posvěcen též ze strany soudce Nejvyššího soudu JUDr. Zdeňka Krčmáře, dle kterého není důvod, aby odvolací soud takto podaná odvolání odmítal.

III.

Necht' tedy odvolací soud rozhodne o změně napadeného rozhodnutí následovně:

Výrok IV. usnesení soudního exekutora ze dne 11. 9. 2025, č.j. 176 EX 04080/17-103 se mění tak, že paušální náhrada nákladů exekuce soudnímu exekutorovi nenáleží.

Brno 2. prosince 2025

Mgr. Jan Sedláček v.r.
předseda Městského soudu v Brně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kovaříková.